

Petőcz András

Valami

Paul Verlaine Arthur Rimbaud-nak

valami kicsinke szalon
– feküdni félcsupaszon
valami várkastély alatt
– nekünk most ennyi maradt
így menekülünk

valami test ami pőre
– világít barna bőre
valami kicsiny parázna
– úgy tesz mikéntha fázna
tisza libabőr

valami múlt ami itt volt
– mintha kabáton – rúzsolt
valami aprócska kertrész-
ben a megvéhdedt kertész
– gondozza éppen

valami abszint mert részeg
– aki mindig a részeg
valami ami majd örök-
re úr az idő fölött
– s nem múlik soha

Lerobbant faun

Arthur Rimbaud Paul Verlaine-nek

Lerobbant, öreg faun, aki vagy,
lihegsz a nyomomban, zabálni
akarsz, és meginni, *ami én,*
ami vagyok.

Nem kell a megfáradt tested.
Új hajóra szállok, befejeztem,
mindaz, ami volt, legfeljebb
múltnak érdekes, emlék csak,
semmi több.

Maradj magadnak, barátom.

Párizs, meg az abszint, *jaj*,
messze vannak, ujjad sem
lopakodik az ánuuszomba
már soha.

Nem akarom tudni a hiányod.

Kopasz, részeges öreg, te!,
én tanítotlak verset írni, nem
te voltál a mester, hanem én,
aki nincs.

Testemlék

Paul Verlaine Arthur Rimbaud-nak

Az nem kérdés, hogy akarom.
Az nem kérdés, hogy tetszik, ami.
Az nem kérdés, hogy mögéd.

Ha úgy leszünk, hogy a tenyerem.
Ha úgy leszünk, hogy az ujjaim.
Ha úgy leszünk, hogy beleremegsz.

Telik az idő, és megint.
Telik az idő, és nem tudok.
Telik az idő, és nincsenek.

Azt hittem, lezárul minden, ha pisztolygolyó.
Azt hittem, lezárul minden, ha bíróság.
Azt hittem, lezárul minden, ha börtönfalak.

Itt vagyok, egyedül, és akarom.
Itt vagyok, egyedül, és te is.
Itt vagyok, egyedül, és mögéd.

Minden másképpen van, és mégis.
Minden másképpen, és ugyanúgy.
Minden ugyanúgy, minden veled.

Köszönet – Paulnak

Arthur Rimbaud Paul Verlaine-nek

Kedves Paul, köszönet, ezért ez a levélféle,
köszönet mindenért, az első találkozásért,
a kézfogásért, azért, hogy jobban figyelt rám,
mint az egyébként gyönyörű, izgalmas feleségére.

Az egyébként gyönyörű és izgalmas felesége
kissé haragszik, tudom, hallom, azt mondja
mindenkinek, hogy „túl szép ez a fiatal Rimbaud”,
„mint valami korombeli lány, olyan”.

Mint valami korombeli lány, olyan vagyok,
mondták már mások is, és volt, hogy nyáron,
a folyó partján, ha fürödtem, megakadt rajtam
néhány horgász szeme, bámulva hátamat.

Néhány horgász szeme, bámulva hátamat,
nyáron, folyóparton, mifélet gondolnak,
nézik a derekam, a fenekemet, nem érdekel,
legyen! A felesége, Mathilde sejtethi mindezt.

Legyen. A felesége, Mathilde, sejtethi mindezt,
de én a verseim fogadtatását köszönöm, Paul,
és ahogy megfogta a kezem. A kezének melege
még ott vibrál tenyeremben, a bőrömön.

